

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Z. V.**, zastoupeného Ing. J. V., proti žalovanému: **Náčelník generálního štábu Armády České republiky**, se sídlem Vítězné náměstí 5, Praha 6, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2015, č. j. 2001-2/2015-1304,

t a k t o:

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí velitele Velitelství výcviku - Vojenské akademie Vyškov (dále též „služební orgán prvního stupně“), ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. 138/2015. Tímto rozhodnutím byl žalobci ve smyslu ustanovení § 21a zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), zrušen ke dni 30. 6. 2015 služební poměr vojáka z povolání ve zkušební době.

Žalobce byl dle ustanovení § 3 zákona o vojácích z povolání povolán do služebního poměru vojáka z povolání se dnem nástupu služby 1. 4. 2015. V době od 1. 4. 2015 do 30. 6. 2015 byl z důvodu absolvování základní přípravy podle ustanovení § 7 odst. 3 písm. a) zákona o vojácích z povolání služebně zařazen jako vojín - čekatel u Velitelství výcviku - Vojenské akademie Vyškov.

Dne 24. 6. 2015 služební orgán prvního stupně zahájil se žalobcem správní řízení o zrušení služebního poměru ve zkušební době dle ustanovení § 18 písm. j) a § 21a zákona o vojácích z povolání. Téhož dne pak služební orgán vydal pod sp. zn. 138/2015 rozhodnutí, kterým zrušil služební poměr žalobce ve zkušební době. Převzetí tohoto rozhodnutí služebního orgánu potvrdil žalobce svým podpisem (viz potvrzení o převzetí písemností, bez č. j., založené na č. l. 18 správního spisu). Žalobce napadl toto rozhodnutí odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 10. 2015, č. j. 2001-2/2015-1304, jako nedůvodné zamítl a prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu potvrdil.

II. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě shrnul dosavadní průběh správního řízení a dále namítal nesprávnost a nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i jeho nepřezkoumatelnost z důvodu nevypořádání se s některými námitkami žalobce obsaženými v podaném odvolání. V souvislosti s požadavky kladenými na rozhodnutí správních orgánů ve smyslu § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), žalobce uvedl, že i přes tvrzení žalovaného, že prakticky neexistují žádné podklady pro vydání rozhodnutí, a neexistují tedy ani žádné úvahy, kterými se služební orgán řídil při jejich hodnocení, je služební orgán stále povinen do vydávaného rozhodnutí uvést skutečnosti, kterými byl veden při výkladu právních předpisů, a zejména způsob, jakým se vypořádal s námitkami účastníků řízení.

Žalobce namítal, že o svých právech v předmětném řízení byl poučen pouze formálně, aniž by mu bylo umožněno skutečně tato práva uplatnit. Postupem služebního orgánu tak dle názoru žalobce došlo k porušení jeho procesních práv vyplývajících obecně z Listiny základních práv a svobod a dále k porušení ustanovení § 36 odst. 2, § 46 odst. 1 a § 50 odst. 2 správního řádu. Žalobce měl za to, že oznámením o zahájení správního řízení formou protokolu nebylo správní řízení řádně zahájeno, a proto žalobce nemohl náležitě využít svá procesní práva. V žalobě namítané nesprávnosti žalobce rozdělil do šesti okruhů, kdy vedle řádného již zmiňovaného nezahájení správního řízení jeho oznámením formou protokolu (viz bod 6/) žalobce rovněž poukazoval na skutečnost, že 1/ předně nebyl přes svůj výslovný požadavek seznámen se spisovou dokumentací; 2/ nebyla mu dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a správní orgán mu neposkytl informaci o řízení; 3/ žalobci bylo odepráno právo navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy až do vydání rozhodnutí a taktéž mu nebyla poskytnuta přiměřená lhůta k provedení úkonů v řízení; 4/ samotné rozhodnutí ve věci bylo vydáno již před protokolem, jímž bylo řízení zahájeno, nebo minimálně současně s ním; a 5/ žalobce byl zkrácen na svém právu zvolit si právního zástupce pro správní řízení.

S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně, zrušil a aby řízení o zrušení služebního poměru žalobce ve zkušební době zastavil.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě nejprve popsal skutkové okolnosti dané věci a k jednotlivým argumentům žalobce uvedl následující. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že by nebyl seznámen se spisovou dokumentací, sestávající z návrhu na zánik služebního poměru a z protokolu o provedení procesních úkonů ve věci. Žalobce byl oprávněn nahlížet do spisu a také do spisu nahlížel, což současně potvrdil svým vlastnoručním podpisem protokolu, v němž se zároveň vyjádřil k předloženým podkladům a k věci samé, a tedy využil svého práva podle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se ve věci a k předloženým podkladům pro vydání rozhodnutí. Konkrétní důvod, pro který byl žalobci zrušen služební poměr, služební orgán neuvedl, neboť se jednalo o zrušení služebního poměru ve zkušební době, a to dle ustanovení § 21a zákona o vojácích z povolání bez uvedení důvodu.

K argumentaci žalobce, že k vydání napadeného rozhodnutí došlo ve stejný okamžik jako k vydání protokolu zahajujícího správní řízení, a tedy se lze důvodně domnívat, že rozhodnutí bylo vydáno dokonce před vyhotovením protokolu, kterým bylo řízení zahájeno, žalovaný uvedl, že se ze strany žalobce jedná o pouhou ničím nepodloženou účelovou spekulaci. Žalovaný ve shodě s prvostupňovým služebním orgánem zopakoval, že v daném případě nebyla žalobci upřena žádná procesní práva, a pokud požádal o poskytnutí veškerých podkladů k zahajovanému správnímu řízení, bylo mu v tom plně vyhověno.

Žalovaný odmítl také argumentaci žalobce spočívající v porušení práva na obhajobu a porušení práva zvolit si právního zástupce. Setrval rovněž na svém závěru, že nedošlo k porušení procesních práv účastníka řízení, že správní řízení bylo řádně zahájeno a že není zatíženo procesními vadami namítanými žalobcem v podané žalobě. Závěrem proto žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Zároveň specifikoval požadované náklady řízení ve výši 600 Kč (jako dva režijní paušály po 300 Kč), a to za dva skutečně provedené úkony spočívající v přípravě a převzetí věci a v písemném vyjádření k podané žalobě.

IV. Replika žalobce

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž upozornil, že ve dnech 22. - 23. 6. 2015, tedy těsně před vydáním rozhodnutí o zrušení služebního poměru, žalobce v rámci nácviku slavnostního vyřazení nacvičoval mj. převzetí ocenění za výsledky v kurzu základní přípravy mezi dvanácti vojáky z celkového počtu asi 350 vojáků. Následujícího dne 24. 6. 2015 (těsně před slavnostním vyřazením) však bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení o zrušení služebního poměru a bezprostředně poté mu bylo i předáno samotné rozhodnutí ve věci. Žalovaný tak využil žalobcova psychického rozpoložení, kdy namísto veřejné pochvaly při slavnostním vyřazování vojáků z Kurzu základního výcviku byl žalobce z armády vyloučen. Žalovaný rovněž využil neznalosti žalobce, řádně jej nepoužil o jeho právech jako účastníka řízení, ani jeho práva nerespektoval.

Takový postup žalobce pokládal za zcela v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů.

Žalovaný správní orgán dle žalobce zneužil výhody znalosti práva a svého postavení, kdy veškeré úkony žalovaného ve správním řízení byly způsobeny telefonickým pokynem z Odboru řízení lidských zdrojů ke zrušení služebního poměru účastníka řízení ve zkušební době. Žalovaný tak (vědom si skutečnosti, že ten samý den, tj. 24. 6. 2015, je dnem posledním, kdy může osobně žalobci doručit rozhodnutí ve věci) tomuto podřídil celý proces správního řízení a ignoroval veškerá práva žalobce jako účastníka. Meritorně tak bylo správním orgánem rozhodnuto již při převzetí telefonického pokynu, tedy ještě před zahájením správního řízení. Záznam o tomto telefonickém pokynu přitom měl být učiněn součástí správního spisu a měl být žalobci poskytnut k nahlédnutí a vyjádření. Dle zjištění žalobce totiž mohlo v daném případě dojít k prosté záměně jmen vojínů, což by zároveň i vysvětlovalo důvodně nepochopitelné vyřazení vojáka oceněného za výsledky v kurzu základní přípravy. Za této hypotetické situace by tedy při nahlédnutí do spisu a vypořádání následných návrhů účastníka mohlo dojít k objasnění celé situace a ke zjištění stavu věci, o kterém nejsou v souladu s ustanovením § 3 správního řádu důvodné pochybnosti.

Žalobce zopakoval, že sloučil-li žalovaný před vydáním rozhodnutí všechny procesní kroky do jediného, neměl žalobce žádnou možnost v průběhu řízení uplatnit svá práva, neboť mu nebyl poskytnut žádný časový prostor k jejich uplatnění. Žalobce tak nemohl uplatnit své právo na právní pomoc, byl zkrácen na právu zvolit si právního zástupce pro dané správní řízení, nebyla mu dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a bylo mu odepřeno právo navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy až do vydání rozhodnutí. Rozhodnutí o zrušení služebního poměru, jakož i všechny ostatní dokumenty ve správním spisu, mají shodný časový údaj, a to datum. Je tedy zřejmé, že všechny tyto úkony byly vyhotoveny, resp. vydány, ve stejný čas, a tedy žalobci nebyla – a ani být nemohla – poskytnuta žádná lhůta pro uplatnění práv. Za nehorázné pak žalobce v této souvislosti pokládal tvrzení žalovaného, že neuplatnění práv žalobce je jeho opomenutím a je přičitatelné k jeho tíži. K argumentaci žalovaného, že žalobce nijak neprokázal své tvrzení o požadavku právního zastupování, žalobce připomněl, že nemá povinnost prokazovat svůj úmysl využít v řízení svého práva na právní pomoc.

Dle názoru žalobce lze v postupech prvoinstančního orgánu shledat také řadu dalších (v replice popsanych) nesrovnalostí a chybovost (stran uvedení toho, že se žalobci povoluje proplatit nevyčerpanou dovolenou *na jeho vlastní žádost*; při slavnostním vyřazení konaném dne 24. 6. 2015 bylo osvědčení vydáváno s datem 25. 6. 2015, tj. s časovým údajem, který ještě nenastal. Žalobci přitom v den slavnostního vyřazení příslušné osvědčení vydáno nebylo, proto se jej domáhal dopisem ze dne 27. 6. 2015 a upozornil na chyby data vystavení, avšak prvoinstanční orgán toto dle odpovědi ze dne 13. 7. 2015, č. j. 382/6/262/2015-1970, za chybu nepovažoval.

Žalobce proto s ohledem na vše výše uvedené setrval na všech bodech žaloby, které dle jeho názoru jednotlivě i ve svém souhrnu způsobují nezákonnost.

V. Ústní jednání

Při jednání účastníci řízení setrvali na svých dosavadních tvrzeních obsažených v jejich dřívějších písemných podáních.

Zástupce žalobce netrval na provádění dokazování některou z listin vyjmenovaných v podané replice (např. rozkazem velitele Velitelství výcviku – Vojenské akademie ze dne 23. 6. 2015, č. j. 1-56/2015-1970, resp. rozkazem velitele Velitelství výcviku – Vojenské akademie ze dne 30. 6. 2015, č. j. 1-58/2015-1970), dokládajících dle tvrzení žalobce administrativní nepořádek v činnosti služebního funkcionáře. Stejně tak žalovaný při ústním jednání netrval na provedení důkazu svědeckou výpovědí oprávněných úředních osob, jak bylo ponecháno na uvážení soudu v písemném vyjádření k žalobě.

Ani krajský soud o vlastní vůli nepřistoupil k provedení těchto důkazů, neboť pro posouzení důvodnosti podané žaloby a v ní vznesených námitek nebylo provádění těchto důkazů nezbytné.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas (§ 151 zákona o vojácích z povolání), osobou k tomu oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Dle ustanovení § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce učinil předmětem přezkumu rozhodnutí žalovaného, resp. služebního orgánu ve věcech služebního poměru, jímž byl žalobci zrušen služební poměr ve zkušební době. Žalobce měl za to, že postupem správních orgánů v dané věci došlo k porušení celé řady jeho procesních práv a že správní řízení trpí celou řadou vad majících za následek nezákonnost vydaného rozhodnutí žalovaného.

Před přistoupením k vlastnímu věcnému přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí byl krajský soud povinen se nejprve zabývat žalobcem uplatněnou námitkou, že se žalovaný nevypořádal s některými odvolacími námitkami. Zjištěná nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí by totiž byla vadou natolik závažnou, k níž by krajský soud byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti a která by již sama o sobě vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V tomto ohledu však krajský soud na straně žalovaného žádné pochybení neshledal. Žalovaný se dle krajského soudu s námitkami obsaženými v podaném odvolání řádně vypořádal, kdy z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, jaké skutečnosti žalovaný v rámci své rozhodovací činnosti hodnotil a na základě jakých konkrétních úvah dospěl ke svým závěrům. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí tak jednoznačně vyplývá postoj žalovaného k jednotlivým vzneseným

námítkám, krajský soud shledal odůvodnění napadeného rozhodnutí plně přezkoumatelným, a proto mohl přistoupit k meritornímu přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí.

Dle ustanovení § 18 písm. j) zákona o vojácích z povolání služební poměr vojáka zaniká zrušením ve zkušební době.

Dle ustanovení § 21a zákona o vojácích z povolání dále platí, že služební orgán nebo voják může zrušit služební poměr ve zkušební době *i bez uvedení důvodu*. Služební poměr zaniká posledním dnem kalendářního měsíce, ve kterém bylo doručeno vojákově rozhodnutí služebního orgánu o zrušení služebního poměru ve zkušební době nebo ve kterém bylo služebnímu orgánu doručeno písemné oznámení vojáka o zrušení služebního poměru ve zkušební době. Rozhodnutí nebo písemné oznámení o zrušení služebního poměru ve zkušební době musí být doručeno druhé straně nejpozději 5 dnů přede dnem, kdy má služební poměr zaniknout.

Dle ustanovení § 145 odst. 1 písm. f) se o zrušení služebního poměru ve zkušební době rozhoduje v řízení ve věcech služebního poměru.

Postup služebního orgánu vedoucí ke zrušení služebního poměru ve zkušební době je tedy správním řízením, na který se subsidiárně aplikuje správní řád (srovnej § 144 zákona o vojácích z povolání). Při rozhodování ve věcech služebního poměru se tak vede správní řízení se všemi jeho náležitostmi. Formálně se zahajuje správní řízení, oznámení o zahájení se doručuje účastníkům řízení, nařizuje se ústní jednání, je-li to nutné a účelné, provádí se dokazování a zjišťuje skutkový stav, to vše za aktivní či pasivní participace účastníků řízení.

V nyní souzené věci je přitom zásadní, že v daném případě byl ve správním řízení služební poměr žalobce zrušen ve zkušební době, kdy zákon o vojácích z povolání (viz shora uvedená citace ustanovení 21a zákona) umožňuje, aby ve zkušební době byl služební poměr zrušen i bez uvedení důvodu. Institut zkušební doby upravený v zákoně o vojácích z povolání přitom je přitom možno připodobnit úpravě téhož institutu v pracovněprávních vztazích mezi zaměstnavateli a zaměstnanci dle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), kde významnou měrou oběma stranám přispívá k uzavření vhodného pracovního poměru. Zkušební doba představuje časové období, které oběma stranám umožňuje ověřit a zjistit, zda a do jaké míry jim daný poměr vyhovuje s tím, že je možné jej kdykoli ve zkušební době ukončit (jednostranným právním úkonem), a to bez udání důvodu. Zatímco pracovní poměr dle zákoníku práce mohou obě jeho strany ve zkušební době takřka neformálně a ze dne na den ukončit, je právní úprava obsažená v zákoně o vojácích z povolání, pokud jde o formu zrušení služebního poměru ve zkušební době, přísnější. O zrušení služebního poměru ve zkušební lhůtě se dle § 145 odst. 1 písm. f) zákona o vojácích z povolání vede správní řízení a zároveň zákon v již výše citovaném ustanovení § 21a ukládá, aby rozhodnutí služebního orgánu nebo písemné oznámení vojáka o zrušení služebního poměru ve zkušební době bylo vojáku doručeno nejpozději 5 dnů přede dnem, kdy má služební poměr zaniknout. Co do svého smyslu je však institut zkušební doby v obou právních předpisech velmi podobný a slouží stejnému účelu, tedy ochraně a možnosti obou stran v zákonem přesně ohraničeném časovém období tento vztah bez udání důvodu ukončit.

V návaznosti na výše uvedené tak z hlediska nároků na obsah vedeného správního řízení v dané věci, jakož i jednotlivých v něm činěných úkonů, nelze odhlížet od toho, že se v posuzované věci jednalo právě o řízení ve věci zrušení služebního poměru žalobce ve zkušební době, kdy je možné služební poměr zásadně zrušit z jakéhokoli důvodu, ale též bez jeho výslovného uvedení. V případě posledně uvedeném pak služební orgán zjevně nebude povinen zjišťovat rozhodné skutkové okolnosti ani shromažďovat podklady a důkazy k jejich prokázání. Pokud totiž zákon o vojácích z povolání umožňuje služebnímu orgánu zrušit služební poměr vojáka ve zkušební době i bez uvedení důvodu, není z logiky věci nutné na něm vyžadovat, aby shromažďoval jakékoli podklady k prokázání případného důvodu, stejně jako to, aby konkrétní důvody pro zrušení služebního poměru vojáka ve zkušební době činil součástí odůvodnění svého rozhodnutí.

Pokud žalobce v souvislosti s vedeným správním řízením v podané žalobě namítal, že s ním správní řízení o zrušení služebního poměru ve zkušební době nebylo řádně zahájeno, krajský soud této žalobní námitce nepřisvědčil, a to z následujících důvodů.

V posuzované věci bylo správní řízení se žalobcem zahájeno dne 24. 6. 2015, a to protokolem ve věci zrušení služebního poměru ve zkušební době ze dne 24. 6. 2015, bez uvedení č. j. (viz č. l. 16 správního spisu), kterým bylo žalobci sděleno, že podle § 145 odst. 1 písm. f) zákona o vojácích z povolání a podle § 46 odst. 1 správního řádu se s ním okamžikem tohoto sdělení zahajuje řízení ve věci zániku jeho služebního poměru zrušením ve zkušební době podle § 18 písm. j) a § 21a zákona o vojácích z povolání. Krajský soud tak ve shodě se závěry žalovaného konstatuje, že správní řízení bylo tímto způsobem zahájeno řádně a v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 správního řádu, dle kterého je *řízení z moci úřední zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi*. Namítá-li žalobce v tomto ohledu, že ve skutečnosti k žádnému „sdělení“ nedošlo, krajský soud uvádí, že žalobce obsah předmětného protokolu, jakož i převzetí jeho kopie, potvrdil dne 24. 6. 2015 svými vlastnoručními podpisy, a tímto způsobem mu tedy bylo zahájení předmětného řízení oznámeno.

Důvodnými krajský soud neshledal ani námitky žalobce, že nebyl seznámen s obsahem spisu, a nemohl tak využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V souladu s ustanovením § 46 odst. 3 správního řádu, dle kterého *oznámení o zahájení řízení může být spojeno s jiným úkonem v řízení*, bylo zahájení řízení v předmětné věci spojeno se seznámením žalobce se spisovou dokumentací, o čemž byl žalobce taktéž poučen v již výše zmiňovaném protokolu ve věci zrušení služebního poměru ve zkušební době ze dne 24. 6. 2015, bez č. j., založeném na č. l. 16 správního spisu. Spisová dokumentace v dané věci (vzhledem k již výše zdůrazněnému charakteru řízení, jímž bylo řízení o zrušení služebního poměru ve zkušební době bez uvedení důvodu) obsahovala toliko návrh na zánik služebního poměru ve zkušební době, bez č. j., založený na č. l. 17 správního spisu, a protokol ve věci zrušení služebního poměru ve zkušební době ze dne 24. 6. 2015, bez č. j., založený na č. l. 16 správního spisu. Obě tyto listiny, včetně potvrzení jejich převzetí, přitom žalobce stvrdil vlastnoručním podpisem.

K uplatněné námitce, že žalobce v řízení nemohl využít svých práv podle § 36 odst. 3 správního řádu, tj. možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, je dle krajského soudu nutno nejprve připomenout, že žalobce svého práva vyjádřit se ve věci samé fakticky využil. Učinil tak při zahájení správního řízení a současném seznámení se s podklady pro rozhodnutí, které bylo se zahájením spojeno. Obsah vyjádření žalobce je zachycen v již několikrát zmiňovaném protokolu ve věci zrušení služebního poměru ve zkušební době ze dne 24. 6. 2015, bez č. j., založeném na č. l. 16 správního spisu, v němž je obsaženo následující vyjádření žalobce potvrzené jeho vlastnoručním podpisem: „*Absolutně si nejsem vědom jakýchkoliv důvodů zapříčiňujících mé vyloučení. Žádám o poskytnutí veškerých podkladů k zahajovanému právnímu řízení.*“ Krajský soud dále doplňuje, že účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je možnost účastníka seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, publikovaný pod č. 2073/2010 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). V nyní posuzovaném případě žalobce stvrdil svým podpisem obsah veškerých listin, jež byly součástí spisové dokumentace, svého práva vyjádřit se k obsahu spisu využil, přičemž spisová dokumentace nebyla služebním orgánem před vydáním rozhodnutí jakkoli dále doplňována. Ostatně, s ohledem na skutečnost, že se jednalo o zrušení služebního poměru ve zkušební době bez uvedení důvodu, není s ohledem na takto vymezený předmět řízení zřejmé, jaký další důkazní materiál by měl služební funkcionář v řízení opatřovat a správní spis o něj doplňovat. Nelze proto souhlasit s tvrzením žalobce, že důvody pro zrušení služebního poměru ve zkušební době musejí být patrné ze spisové dokumentace. Jak již bylo několikrát uvedeno, zákon o vojácích z povolání v ustanovení § 21a připouští zrušení služebního poměru ve zkušební době bez uvedení důvodu. Ačkoli tedy fakticky mohou existovat konkrétní důvody pro zrušení služebního poměru ve zkušební době, služební orgán není povinen takové důvody žalobci sdělovat, shromažďovat o nich případné podklady ve správním spisu ani činit tyto důvody součástí odůvodnění rozhodnutí o zrušení služebního poměru ve zkušební době. V tomto ohledu tedy ani nelze služebnímu funkcionáři vytýkat a shledat jako procesní pochybení mající vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí, bylo-li rozhodnutí o zrušení služebního poměru ve zkušební době vyhotoveno téhož dne, kdy došlo k zahájení správního řízení.

S výše uvedeným pak souvisí i nedůvodnost námitek žalobce stran porušení jeho procesních práv nahlížet do spisu, navrhopat v předmětném řízení důkazy a zvolit si právního zástupce. Krajský soud v této souvislosti opětovně zdůrazňuje charakter a předmět vedeného správního řízení, k němuž se podrobně vyjádřil již výše. Neshledal přitom, že by namítanými skutečnostmi byla v dané věci jakkoli ovlivněna zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí prvostupňového, neboť způsob vedení a obsahová náplň vedeného správního řízení zcela odpovídaly jeho předmětu. V důsledku toho pak nelze hodnotit jako procesní pochybení ani skutečnost, zda žalobci byla poskytnuta náležitá lhůta pro uplatnění jeho procesních práv, neboť není zřejmé, jakým způsobem by i případné poskytnutí takové lhůty mohlo zvrátit výsledek daného správního řízení, či ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Sama skutečnost, že se vedení správního řízení a v něm činěné úkony mohly žalobci jevit jako přístup do určité míry formalistický a že oznámení zahájení správního řízení a rozhodnutí o zrušení služebního poměru byla vydána v tentýž den, přitom byla zapříčiněna

právě již zmiňovaným charakterem daného řízení, jehož předmětem bylo zrušení služebního poměru vojáka ve zkušební době bez uvedení důvodu.

Žalobce pak v této souvislosti v podané replice a v rámci svého vyjádření při ústním jednání rovněž namítal, že žalovaný zneužil psychického rozpoložení žalobce (v souvislosti s nácvikem slavnostního vyřazení, namísto kterého přišlo zrušení služebního poměru), že zneužil svého postavení a výhody znalosti práva, že celý proces vedeného správního řízení podřídil telefonickému pokynu z Odboru řízení lidských zdrojů, aby žalobci byl služební poměr zrušen, přičemž o tomto telefonickém pokynu nebyl ve správním spisu učiněn úřední záznam, s jehož obsahem by se žalobce mohl seznámit, že žalobce nemá povinnost prokazovat úmysl využít v řízení práva na právní pomoc, že se prvostupňový služební orgán dopustil chybovostí (viz jejich podrobnější popis shora pod bodem IV. odůvodnění tohoto rozsudku), včetně prosté záměny jmen vojáků, což by vysvětlovalo důvodně nepochopitelné vyřazení žalobce oceněného za výsledky v kurzu základní přípravy.

Ačkoli námitky tohoto obsahu žalobce poprvé uplatnil až v podané replice, krajský soud uvádí, že vnímá jejich možné negativní působení na žalobce a nad rámec výše uvedeného k nim podotýká, že takto žalobcem předestřené okolnosti nejsou pro hodnocení důvodnosti podané žaloby vůbec rozhodné a nemají pro posouzení věci žádnou relevanci. Byť je možno spekulovat o důvodech, které služební orgán vedly ke zrušení služebního poměru žalobce, stalo-li by se tak omylem, jak žalobce poukazoval, krajský soud je toho názoru, že případný zjištěný omyl by ve své rozhodovací činnosti mohl revidovat a napravit odvolací služební orgán v rámci odvolacího řízení.

Krajský soud tedy závěrem shrnuje, že zákonné podmínky pro zrušení služebního poměru žalobce ve zkušební době bez uvedení důvodu ve smyslu § 21a zákona o vojácích z povolání byly v posuzované věci naplněny.

VII. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě požadoval paušální náhradu nákladů řízení ve výši 600 Kč dle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci a písemném podání soudu spočívajícím ve vyjádření k podané žalobě.

K takto uplatněnému požadavku žalovaného krajský soud předně konstatuje, že rovnost účastníků řízení podle § 36 odst. 1 s. ř. s. není nikterak narušena, pokud žalovanému správnímu orgánu v soudním řízení správním, ve kterém měl žalovaný plný

úspěch, není přiznána paušální náhrada nákladů řízení. Ve smyslu § 13 odst. 3 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátovi, přičemž nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce, činí tato 300 Kč za jeden úkon právní služby. Dle nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014 ve věci sp. zn. Pl. ÚS 39/13, „(...) zásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu“.

A contrario tak z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníku řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014 - 20, dostupný na www.nssoud.cz). O takovou situaci se přitom jedná i v nyní posuzované věci. Jak Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publikovaném pod č. 1260/2007 Sb. NSS, „(...) v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucích z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23)“. Dle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu by tedy žalovanému nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů řízení, pokud by byl zastoupen advokátem, a proto mu ve smyslu shora uvedeného nálezu Ústavního soudu nemůže být tato náhrada přiznána ani v případě, kdy zastoupen není. K požadavku žalovaného vznesenému při ústním jednání na přiznání cestovních nákladů pak krajský soud podotýká, že tyto náklady tvoří součást běžné úřední činnosti správního orgánu. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. srpna 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu